

odmev je dneva modrih vijolin.
V daljavi mesto je zažgalo svod,
do tal gori mu pozlačeni rob.
Strme oblaki gluho vanj z višin.

Topolov vrsta v črnih kutah gre
za cestnim robom in prepeva tožno.
Ob njih pokopališče. Mrtvece

požira daljni soj izvablja ven
in na obzidju jih obseva rožno.
Smejoč se plešejo v odsevu tem.

Ž A L U J O Č A K U R T I Z A N A

F R A N C O N I Č

S loneča vrhu polnočnih višav,
v lepoti svoji se smejoča, nága,
kot bajka skrita v mesečino draga
sem stala sredi vas, jaz sen daljav.

Pijanost silno, sladki njen trepet
v očeh sem skrivala ko venec zvezd,
ovila v temne jo noči prelest —
tako sem dala vam svoj čarni cvet!

V lase povezala sem plamenice,
ki iz njih strasti se plamen je sukljal...
Kot šum povodnih ptic, jaz Beatrice,

ki vodila sem vas v življenja karneval,
poslušam zdaj življenje kraj pustinj,
ah Sfinks, ki k sebi več ne hrepenim.

N A P R E L O M U

O D L O M E K — S T A N K O Z A L A R

Pozorišče je razkošen vestibul; nekakšen klasičen atrij, ki je v ozadju odprt, tako da je prost razgled na razkošen park. Na levi in desni so vrata v razne prostore. Ob obeh stenah se nahajajo na podstavkih doprsni kipi antičnih bogov. Povsem v ospredju se vidi jo široke stopnice, široke kakor ves vestibul. Vidnih je le dvoje